

Els tres miratges del CDS

Suárez: cau el mite

El 42 per cent dels delegats que aniran al pròxim congrés estatal del CDS són crítics contra l'actual direcció. Suárez haurà de donar-los una satisfacció si no vol que el seu partit es converteixi en una nova UCD

Les desgràcies del CDS van començar, de fet, el mes de maig passat arran de la signatura d'uns pactes municipals amb el PP. La primavera passada uns contactes a alt nivell entre el PSOE i el PP van fer témer a Adolfo Suárez un acostament entre els dos partits hegemònics a escala estatal, acostament que esclafaria el seu partit molt minoritari a les institucions parlamentàries, autonòmiques i municipals. En un moviment bruscat per defugir aquesta pressió combinada, Suárez i el secretari general del partit, José Ramón Caso, van negociar amb el PP unes aliances puntuals que foragitaven els socialistes

del poder a alguns ajuntaments i comunitats autònomes (principalment a Madrid) i el repartiment entre els nous aliats. Mal negociats, mal explicats, mal aplicats i molt manipulats per socialistes i populars, els pactes municipals es giraren en contra del CDS i sembraren el desconcert entre els quadros i les bases. Alguns dirigents locals, que tenien el PP per més enemic polític que no el PSOE, es negaren senzillament a aplicar els acords signats a Madrid, i a diversos indrets, com a Guadalajara, no s'aplicaren o no tingueren èxit a causa dels trànsfuges centristes. El gir del partit ajuntant-se amb la dreta sense un debat intern previ, els dos mesos

de picabaralles i insubordinacions, la confusió que tot plegat va originar, i algun error més com és ara posar Caso com a cap de llista per damunt d'Eduard Punset, van fer que a les eleccions europees del 15 de juns el CDS sofrís un primer daltabaix electoral.

SUAREZ TAMBÉ S'EQUIVOCA

Aquest incident trencà el primer miratge en el qual se sustentava el vell CDS: la consideració que Adolfo Suárez és un polític amb olfacte infal·lible, la carrera del qual fou entrebancada no per les seves equivocacions sinó per les traïcions d'uns

PEL DRET A L'AUTODETERMINACIÓ MANIFESTA'T AMB LA CRIDA!

AUTODETERMINACIÓ

**DIUMENGE, 11
DE FEBRER
MANIFESTACIÓ
A BARCELONA**

**EIXIDA D'AUTOBUSOS
DES DE VALÈNCIA**

Més informació i venda de bitllets
telèfon (96) 331 04 20

CENTRO G. LEOPARDI

especializado en lengua italiana
NUEVOS CURSOS DE ITALIANO
6 - 7 FEBRERO

- TODOS LOS NIVELES Y HORARIOS
- PROFESORES NATIVOS
- GRUPOS REDUCIDOS
- MÉTODOS AVANZADOS
- BIBLIOTECA Y VIDEOTECA LINGÜÍSTICA
- VIAJES CULTURALES
- VACANZE-STUDIO IN ITALIA
- CURSOS DE COCINA ITALIANA
- TODO TIPO DE TRADUCCIONES
- SERVICIO DE INTÉRPRETES
- CLASES DE ITALIANO A EMPRESAS

Información: Micer Mascó, 6-2
Tel. y Fax (96) 362 17 11

capaces de hacerlo

Les desgràcies del CDS comencen amb la signatura dels pactes amb el PP.

barons entre ambiciosos i poc escrupulosos. El mes de juny Suárez era per primera vegada un dirigent capaç de cometre errors colossals i d'arrossegar el partit a derrotes clares. El mite Suárez es començava a desfer, circumstància molt important en un partit i en un sistema polític molt basat en el carisma dels seus líders.

Al mateix temps, el CDS va entrar en un procés de transfuguisme, no molt nombrosos però sovint amb una incidència important. El cas dels dos regidors de Madrid, Manuel Martínez Parrondo i Javier Soto, que van estar a punt de donar la majoria absoluta a l'esquerra municipal abans de la moció de censura al mes de juny, no va ser un fet aïllat. Uns mesos més tard, un diputat regional, Fernando Lazcano, se'n anava al Grup Mixt i afeblia les aspiracions del centre-dreta madrileny. L'últim afer d'aquesta mena és el de l'Ajuntament de Las Palmas, que acaba de passar de les mans del CDS a les del PSOE gràcies a un trànsfuga del CDS, Miguel León Zalve.

Aquestes pèrdues van anorrear el segon miratge centrista; la fidelitat i la disciplina absolutes dels seus militants. Obsessionats pel que havia succeït a l'antiga UCD, els fundadors del CDS havien insistit sempre que una acurada selecció dels seus quadres, que gairebé impossibilitava les desercions i les dissidències, a l'estil del PSOE de l'oposició o dels primers anys de govern. Ara s'ha vist que el CDS és en aquest aspecte tant o més vulnerable que els altres partits i que les derrotes electo-

rals l'única cosa que han fet ha estat accelerar el procés de crisi interna.

UN NOU PARTIT-FRONTISSA

La primera conseqüència interna de les tres derrotes electorals successives (europees, legislatives i gallegues) fou, des del punt de vista estratègic, el pas de partit de masses a partit frontissa, és a dir, que s'abandona la idea d'un CDS majoritari a termini mitjà, al capdavant del govern de l'Estat i naturalment amb Adolfo Suárez com a primer ministre. El final d'aquest tercer miratge centrista fou una de les causes principals de l'onada contestatària de les darreres setmanes i marcarà sens dubte el congrés del partit del mes de febrer. El quadros centristes han d'abandonar la idea d'un assalt generalitzat al poder i s'hauran de preparar (i conformar) per fer pactes i aliances puntuals, que a vegades comportaran engrunes de poder i a vegades ni això. Això explica en part l'últim acostament del CDS al PSOE en el Congrés dels Diputats. No és solament el desig de compensar l'error de maig, sinó d'anar a les fonts del poder, ara como ara més en mans dels socialistes que no pas dels populars.

En qualsevol cas, el primer problema que ha de resoldre ara la direcció del CDS, i concretament Adolfo Suárez, José Ramón Caso i Antoni Fernández Teixidó (probablement la ment més lúcida de l'equip directiu) és donar satisfacció i, si és possible, reintegrar l'ampli sector crític, que ha aconseguit el 42% dels delegats al

congrés de Torremolinos del mes vinent. Encapçalada per Abel Cádiz, un inquiet ex-alcalde d'Alcalá de Henares sense càrrecs rellevants, aquesta ala no presenta ni un programa, ni una estructura, ni una direcció prou homogenis i concrets per a neguitejar seriosament la cúpula del partit, però no es pot negar que l'amplitud del moviment contestatari ha sembrat la confusió entre els pesos pesats, com Eduard Punset, Raúl Morodo o Rafael Calvo, que han quedat mig a la reserva fins que la situació s'aclareixi. La impressió, però, és que Suárez té encara la confiança de la vella guàrdia centrista i de gairebé tot l'aparell central del partit. És clar que un èxit sonat dels crítics al congrés del CDS (per exemple, una votació contrària a l'informe de la secretaria general) significaria segurament una escissió i potser la mort del partit, almenys tal com s'entén ara.

L'actual presidència té una carta a la mànega i l'ensenya sense reserves. L'afebliment del PSOE a les Corts Generals permetrà a les minories, i entre elles al CDS, una actuació més concreta i més influent que no a les dues legislatures anteriors. Si a això hi afegim el nou paper de partit-frontissa que assumeix el partit, la situació pot resultar molt menys delicada del que sembla ara en plena ressaca de les desfetes electorals. Aquesta confiança és la que ha dut José Ramón Caso a assegurar que no cal procedir a una "refundació" del partit, truc que ha resultat molt útil al PP en les seves pròpies crisis.

Josep M. Sanmartí